

Φθιώτιδος Συμεών: «Η επικίνδυνη παραλυσία βρίσκεται στις εγωιστικές καρδιές μας»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Στην παραθαλάσσια όμορφη πόλη της Αρκίτσας και στον Ιερό Ναό του Αγίου Γεωργίου ιερούργησε σήμερα ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών, πλαισιούμενος από τον Αρχιμ. π. Ιερώνυμο Φωτάκη και τον Πρωτ. π. Λάμπρο Λάμπρου και τους διακόνους του.

Η Αρχιερατική Θεία Λειτουργία μεταδόθηκε απευθείας από τηλεοράσεως, ραδιοφώνου και διαδικτύου.

Στο κήρυγμά του ο κ. Συμεών χαρακτηριστικά ανέφερε:

«Σήμερα ο Ευαγγελιστής Ματθαίος, για μία ακόμα φορά, φέρνει μπροστά μας μία διήγηση, την οποία η Αγία μας Εκκλησία μας την παρουσιάζει και κατά την περίοδο της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής, την θεραπεία δηλαδή ενός παραλυτικού από τον Κύριο μας Ιησού Χριστό. Την θεραπεία ενός ανθρώπου, ο οποίος βρίσκεται σε σωματική δυσκολία, σε σωματική αναπηρία κι αυτή η δυσκολία του στερεί κάποιες βασικές δυνατότητες απόλαυσης της ζωής και διαχείρισης της καθημερινότητας.

Αν σήμερα οι αδελφοί μας, οι οποίοι έχουν σωματικές αναπηρίες και προβλήματα στερούνται της πλήρους προσβασιμότητας, όπως δικαιούνται και πρέπει, ακόμα και στους δημόσιους χώρους, στα πεζοδρόμια, στους δρόμους, στα σπίτια, στα οικήματα, στις δημόσιες υπηρεσίες, για σκεφτείτε πως ήταν η κατάσταση πριν από 2000 χρόνια, που δεν υπήρχαν τεχνικές ευκολίες, τα τεχνικά μέσα, αλλά και κυρίως σε μία εποχή όπου η ασθένεια εθεωρείτο στίγμα, όπου η ασθένεια εθεωρείτο προϊόν και αποτέλεσμα αμαρτίας ή κάποιας άλλης καταστάσεως σε σημείο τέτοιο, ώστε ο ασθενής άνθρωπος, όχι απλώς να υποφέρει από την σωματική του δυσκολία, αλλά να βρίσκεται και στο περιθώριο της κοινωνικής ζωής, να βρίσκεται απομονωμένος, χωρίς την δυνατότητα να απολαμβάνει των κοινωνικών σχέσεων και της καθημερινής υγιούς επικοινωνίας.

Μας παρουσιάζει λοιπόν ο Ευαγγελιστής Ματθαίος, το πώς ο Χριστός συναντά αυτόν τον άνθρωπο και πώς αυτή η συνάντηση αλλάζει τη ζωή αυτού του ανθρώπου. Και μάλιστα δεν αλλάζει μόνο την σωματική του κατάσταση, αλλά κυρίως την πνευματική του κατάσταση, την ψυχική του κατάσταση, τον πνευματικό του κόσμο, γιατί ο Χριστός πρώτιστα είναι θεραπευτής των ψυχών και κατόπιν των σωμάτων ημών.

Έρχεται και θεραπεύει αυτόν τον άνθρωπο από τα τραύματα της ψυχής του και της καρδιάς του, τα οποία συσσωρεύονται μέσα στην ύπαρξή μας από τα αμαρτήματά μας, από τις λανθασμένες επιλογές μας, από τις αστοχίες μας, από τα προβλήματα στις μεταξύ μας σχέσεις, από τις δυσκολίες της καθημερινότητας, από τις διαψεύσεις, τις οποίες καθημερινά δοκιμάζουμε στο πεδίο της προσωπικής, της οικογενειακής και συλλογικής ζωής.

Έρχεται λοιπόν ο Χριστός, συναντά αυτόν τον άνθρωπο και πρώτα τον απελευθερώνει από αυτό το βάρος το πνευματικό και ψυχικό λέγοντάς του ότι «αφέωνται σοι αι αμαρτίαι» και στην συνέχεια τον καλεί να εγερθεί, να σηκωθεί, να περπατήσει, να χαρεί τη ζωή, να επανέλθει στην πληρότητα της ζωής, γιατί μόνο μία σωματική θεραπεία δεν θα αποτελούσε πλήρωμα ζωής και αποκατάσταση πλήρης της υγείας.

Άλλωστε βλέπουμε μέσα στη ζωή μας ότι οι πιο άρρωστοι, οι πιο ασθενείς, οι πιο παράλυτοι δεν είναι αυτοί, οι οποίοι φέρουν σωματικά γνωρίσματα ασθενειών, αλλά κατά κανόνα άνθρωποι ρωμαλέοι κατά την σωματική υγεία, άνθρωποι αρτιμελείς. Πόσοι άνθρωποι δεν είμαστε άρρωστοι πνευματικά, πόσοι άνθρωποι δεν είμαστε παράλυτοι πνευματικά, πόσοι άνθρωποι δεν είμαστε ακρωτηριασμένοι πνευματικά, πόσοι άνθρωποι δεν είμαστε ασθενείς και νοσηροί στην συμπεριφορά μας, στην σχέση μας όταν δεν αγαπούμε τους γύρω μας, όταν δεν συγχωρούμε, όταν δεν επικοινωνούμε, όταν δεν έχουμε αλληλεγγύη, όταν δεν έχουμε ενδιαφέρον, όταν δεν έχουμε κατανόηση, όταν κοιτάμε μόνο το συμφέρον μας, μόνο τον εαυτό μας, μόνο την ιδιοτέλειά μας, μόνο τον κόσμο μας, όλα αυτά δεν είναι μορφές παραλυσίας;

Πόσες φορές μία ύπαρξη, που φαίνεται να είναι ρωμαλέα σωματικά, που φαίνεται να είναι υγιής, που φαίνεται να είναι ισχυρή οικονομικά, ισχυρή κοινωνικά παραταύτα μέσα και πίσω και πέρα από αυτή την ισχυρότητα κι αυτή τη δύναμη να κρύβεται μία φιλαυτία, ένας εγωισμός, μία ατομοκρατία, ένας εγωκεντρισμός, ο οποίος ουσιαστικά αποτελεί εστία μόλυνσης μέσα στην κοινωνική ζωή και μέσα στην κοινωνική πορεία των πραγμάτων.

Και συγχρόνως σήμερα βλέπουμε το αποστολικό ανάγνωσμα να μας μιλάει για χαρίσματα, τα οποία έχει ο άνθρωπος. Για το χάρισμα της διακονίας, για το χάρισμα της διδασκαλίας, για το χάρισμα της παρακλήσεως, για το χάρισμα της προφητείας, για το χάρισμα της φιλαδελφείας και κορυφαίο και κύριο και συγκλονιστικό, για το χάρισμα της αγάπης, της ανυπόκριτης αγάπης, ακριβώς γιατί αυτά τα χαρίσματα είναι τα αντίδοτα, αυτά τα χαρίσματα είναι τα φάρμακα για την παραλυσία την πνευματική και την κοινωνική, η οποία καταλαμβάνει τον άνθρωπο. Αυτά τα χαρίσματα είναι η απάντηση και η πρόταση που απευθύνει η Εκκλησία σε όλους μας.

Να καλλιεργήσουμε αυτά τα χαρίσματα, να αναπτύξουμε αυτά τα χαρίσματα. Να πάψουμε να είμαστε παράλυτοι και να πάψει να είναι παράλυτη η κοινωνία.

Είδατε πολλές φορές χρησιμοποιούμε μία φράση όταν έχουμε διαδηλώσεις στο κέντρο της πρωτεύουσας. Λέει: «Παραλύει το κέντρο της Αθήνας. Παρέλυσε η αγορά, παρέλυσε η κυκλοφορία, παρέλυσαν τα πάντα». Βλέπουμε ότι μία αναστάτωση πρόσκαιρη φέρνει μία παραλυσία γενικευμένη.

Έτσι μοιάζει η ζωή μας, όταν ζούμε χωρίς την αγάπη. Όταν ζούμε χωρίς τη διακονία, όταν ζούμε χωρίς την αγνότητα, χωρίς την παράκληση, χωρίς την παραμυθία, χωρίς την διδαχή, όταν ζούμε χωρίς τα χαρίσματα αυτά που μας περιγράφει σήμερα το αποστολικό ανάγνωσμα. Παραλύει η ζωή μας. Παραλύει η καθημερινότητά μας. Έτσι μοιάζει ο άνθρωπος, ο οποίος δεν αγαπά, φέρνει την παραλυσία στο σπίτι του, στην οικογένειά του. Αυτό πράττει όποιος υποτάσσετε στον θυμό του, στα νεύρα του, στην οργή του, στον κόσμο του, στον εγωισμό του, στα συμφέροντά του.

Τι κάνει ή τι πράττει ένας άνθρωπος σε μία κοινωνία, σε έναν Δήμο, όταν το πρώτο που τον ενδιαφέρει είναι ο εαυτός του και το συμφέρον του; Παραλύει η κοινωνική συνύπαρξη, παραλύει το κοινωνικό συμφέρον, δεν τον ενδιαφέρει τίποτα άλλο παρά μόνο να γίνει η δική του εργασία, η δική του βόλεψη, ο δικός του προγραμματισμός, η δική του στόχευση.

Να λοιπόν πόσο επίκαιρο, πόσο καίριο, πόσο ζωντανό είναι το Ευαγγέλιο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Μπορεί να μας περιγράφει μία συγκεκριμένη πραγματική ιστορία όντως, μια συγκεκριμένη συνάντηση του Χριστού με έναν συγκεκριμένο άνθρωπο σε έναν συγκεκριμένο χρόνο ιστορικό, αλλά συνάμα αυτή συνάντηση είναι και μία συνάντηση με τον κάθε έναν από εμάς προσωπικά. Είναι μία συνάντηση με το σήμερα, με το προσωπικό και με το συλλογικό σήμερα. Είναι μία συνάντηση και με το αύριο, γιατί η απάντηση και η πρόταση του Χριστού, η απάντηση και η πρόταση της Εκκλησίας, είναι η απάντηση και η πρόταση για το μέλλον, για το αύριο, για το «από δω και πέρα».

Δεν μένει η Εκκλησία μονάχα σε διαπιστώσεις, δεν μένει το Ευαγγέλιο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού σε μία παθητική περιγραφή κάποιων πραγμάτων, αλλά έρχεται να δώσει προοπτική, έρχεται να δώσει φως, έρχεται να ανοίξει δρόμο. Γι' αυτό ερχόμαστε στην Εκκλησία. Για να πάρουμε φως και να βρούμε το δρόμο μας. Γι' αυτό μας διδάσκει η Εκκλησία κάθε Κυριακή και κάθε μέρα. Για να βρούμε το δρόμο, τα ίχνη, να βρούμε οδό, «Γνώρισον μοι Κύριε, οδόν εν η πορεύσομαι» όπως προσευχόμαστε μέσα στο Ιερό Ψαλτήρι.

Αυτό τον δρόμο λοιπόν σήμερα μας τον φανερώνει μέσα από την θεραπεία του παραλυτικού, αυτό τον δρόμο μας φανερώνει μέσα από την αποκάλυψη ότι η επικίνδυνη παραλυσία δεν είναι αυτή που βρίσκεται στα τα άκρα τα σωματικά και

στα μέλη του σώματος, αλλά αυτή που βρίσκεται μέσα στις εγωιστικές καρδιές μας, μέσα στις ιδιοτελείς υπάρξεις μας και η πραγματική θεραπεία βρίσκεται στην άφεση των αμαρτιών, βρίσκεται στη συγχώρηση και βρίσκεται στην καλλιέργεια και στην ανάπτυξη των χαρισμάτων που έχει λάβει ο καθένας και που καλείται να ζητά από το Θεό και από το Άγιο Πνεύμα να λάβει έτι περισσότερο».

Τον Σεβασμιώτατο κ. Συμεών προσεφώνησε με εγκάρδια λόγια αγάπης και υϊκού σεβασμού ο πολίος Προϊστάμενος του Ναού Πρωτ. π. Λάμπρος Λάμπρου και τον ευχαρίστησε για μία ακόμη φορά, που μέσα στην ποιμαντική του μέριμνα και στο βεβαρυμμένο λειτουργικό πρόγραμμά του, περιέλαβε και την Ενορία της Αρκίτσας για να δώσει χαρά και δύναμη με την παρουσία του στους ιερείς, στους κατοίκους, αλλά και στους παραθεριστές.

Στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία μεταξύ των πιστών παραβρέθηκαν: ο Βουλευτής Φθιώτιδος κ. Ιωάννης Σαρακιώτης, ο Δήμαρχος Λοκρών κ. Αθανάσιος Ζεκεντές, ο επίτιμος Αρχηγός της ΕΛΑΣ κ. Κωνσταντίνος Τσουβάλας, οι επικεφαλής των Λιμενικών Αρχών, ο τοπικός Αντιδήμαρχος κ. Ανεστόπουλος, ο Πρόεδρος της Αρκίτσας καθώς και εκπρόσωποι άλλων φορέων και συλλόγων της Λοκρίδος.

